

Η θέση της σκέψεως στην αποδοχή του Θεανθρώπου

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Αρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου, Ιεροκήρυκος Ι. Μ. Πατρών, Δρος Θεολογίας Ο άνθρωπος είναι σκεπτόμενο ον. Με την σκέψη αφ' ενός...

Ο άνθρωπος είναι σκεπτόμενο ον. Με την σκέψη αφ' ενός μεν επιβεβαιώνει την ύπαρξή του αφ' ετέρου δε συλλαμβάνει την ουσία των πραγμάτων. Είναι γνωστή η ρήση του Cartesius: Cogito ergo sum, σκέπτομαι, άρα υπάρχω.

Η σκέψη παρεμβάλλεται ανάμεσα στην εσωτερική ενεργοποίηση του εαυτού μας και στα εξωτερικά ερεθίσματα. Έτσι, έχουμε την εκφραστική, την φανταστική, την λογική, την υποκειμενική, την συναισθηματική και την αντικειμενική σκέψη.

Ό,τι σκέπτομαι υπάρχει, γιατί σκεπτόμενος συνειδητοποιώ την ύπαρξή μου, η οποία ύπαρξη σχετίζεται άμεσα με το αντικείμενο, το οποίο υπάρχει.

Ωστόσο, ο Τριαδικός Θεός δεν είναι ένα αντικείμενο, με το οποίο απλώς έρχεται σε σχέση η σκέψη μου. Είναι ο Θεός, ο φανερωθείς εν σαρκί: «Θεός εφανερώθη εν σαρκί» (Α΄ Τιμ. 3, 16). Είναι η Αυτούπαρξη, η Οποία ήλθε σε προσωπική σχέση με

τον άνθρωπο, μέσω του Σαρκωθέντος Λόγου του Θεού Πατρός. Κι έτσι εδώ έχουμε τον Θεό της σχέσεως και όχι έναν ά-σχετο Θεό. Ό,τι είναι πέρα από την δυνατότητα αυτής της σχέσεως, το ά-σχετο, είναι στην πραγματικότητα και ανύπαρκτο, έστω κι αν βεβαιώνεται με την λογική σκέψη.

Ο φανερωθείς εν σαρκί Θεός δεν υπάρχει για την πεπερασμένη ανθρώπινη σκέψη. Και τούτο για τον λόγο ότι το μυστήριο της Θείας Οικονομίας είναι γεγονός, το οποίο ξεπερνά τα προκαθορισμένα και τα παντός είδους σχήματα της πεπερασμένης ανθρωπίνης σκέψεως και μπορεί να γίνει αποδεκτό μόνον με την άμεση εμπειρία και καθολικώτερη σχέση με αυτό.

Και διερωτάται κανείς: η ύπαρξη είναι προκαθορισμένη σε κάθε τι, το οποίο υπάρχει και αυτό οφείλει να υπάρχει επειδή το επιβάλλει η ανθρώπινη λογική σκέψη; Ή η ύπαρξη είναι ένα γεγονός, το οποίο ξεπερνά τα σχήματα της σκέψεως και μόνον με την άμεση σχέση και εμπειρία μπορεί να γίνει αποδεκτό;

Και στο τέλος-τέλος, τι είναι αληθινά υπαρκτό; Ό,τι γίνεται αντιληπτό με τις αισθήσεις μας, ό,τι βεβαιώνει η λογική σκέψη μας ή το γνωριζόμενο μέσω της άμεσης και καθολικής σχέσεως;

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος σχολιάζει επ' αυτού: «Παρεμπίπτει γαρ, ως αχλύς, τω σκέμματι αεί τι των εμών τε και ορωμένων. όπερ υπερβάς συγγένωμαι τω Θεώ». Εδώ ο Άγιος Πατήρ μας λέγει: «Σαν αχλύ (ομίχλη) μπαίνει μπροστά στη σκέψη πάντοτε κάτι από τα δικά μου και ορατά. αυτό αν ξεπεράσω θα βρεθώ με τον Θεό (ΕΠΕ 9, 222-223).

Αυτό σημαίνει ότι αποδέχεσαι τον Θεό, επειδή την αποδοχή αυτή στην εμφύτευσε η προσωπική συνάντησή σου μαζί Του, η απ' ευθείας σχέση σου με Αυτόν μέσω της πνευματικής - εκκλησιαστικής ζωής. Αυτή η εμπιστοσύνη στον Ενανθρωπήσαντα Λόγο του Θεού Πατρός μέσω της κοινωνίας μαζί Του δεν λειτουργεί πλέον με γνώμονα την σκέψη, αλλά με την προσωπική σου εμπειρία.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας διακηρύσσει ότι η κοινωνία μετά του Ενανθρωπήσαντος Λόγου δεν είναι αντικείμενο νοητικής διεργασίας και σκέψεως, αλλά αποτέλεσμα βιωματικής σχέσεως και ζωής.

Ο τρόπος ζωής και όχι ο τρόπος σκέψεως οδηγεί στον Θεό Δημιουργό μας. Η σκέψη δεν γεννά ποτέ την θεία αγάπη, τον θείο έρωτα.

Μόνον η άμεση εμπειρία και βεβαιότητα γίνεται η πηγή τής αγάπης προς τον Ενανθρωπήσαντα Λόγο του Θεού Πατρός.

Πηγή: pentapostagma.gr